

Олесь Ульяненко

КВІТИ СОДОМУ

Харків
«Фоліо»
2026

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

1

ОКСАМИТОВІ ОЧІ ДЕМОНА

Ми порубали Тоцького на шматки. Замочила його Мама, а потім пішла. Ми акуратно складали впоперек та вздовж до ящика з-під телевізора його бренні останки. Ящик приніс я. Довелося довго шкребтиса в прикарабку, витрушуючи всіляку шлоїбень, а Макс уже кричав крізь сонячну кушпелінь:

— Ти що там дровичся! — двома пальцями Макс за-тискав сигарету. Міцний «галуаз» без фільтра. Такі курить Ален Делон. Я сам його, Макса, навчив. Але, якщо чесно, то фіг його знає. Воно так буває: підчепиш якусь заразу від когось, а потім лікуйся і доводь, що саме воно твоє. Це я точно просік. Еге. Макс повернувся боком, і тінь сховала його. Потім я побачив змах його руки. Щось чвакнуло.

— Блядь, а що робити з головою?

На тій стороні вулиці годинник відбив дванадцятку. Чомусь запетрилося в голову, що всі ми кудись ідемо, назавжди, але кожен, блядь, як Тоцький, намірив собі охеренну купу часу.

— Шо... шо... — потягнув я, прилипаючи поглядом на той бік вулиці, де люди бджолами снували сірим асфальтом.

Макс повів плечем; кисть його руки розквітла на сонячному промінні трояндою. Пальці стискали

пожовтілий від юшки недопалок. Да, до цього не звикаєш. До чужої смерті. А знаєте чому? А тому, рідненькі, що ми бачимо лише чужу. Своя-то приходить — ку-ку, і ти десь там, де весело або дуже хуйово. Нічого не попишеш. Я філософ. Жратва і філософія — моє кредо. Не думайте, що я такий дурний.

— Кінчай своє гівнилово, — сказав я.

Макс підвівся, тримаючи за патли усміхнену морду Тоцького.

— Шо, блядь, питаю, робити з довбешкою?

Я закурив і, напевне, з точки зору Макса, недоумкувато подивився на обидві голови. Тоцького і Макса. Або на Макса і Тоцького. На яку голову краще і зручніше дивитися: мертву чи живу, живу чи мертву? А?

— Поклади до ящика.

Макс сплюнув під ноги.

— Та, блядь, не влазе.

— Не знаю тоді. — Я почухав яйця, потім потилицю: м-да. — Шо, завелика?

Макс підкурив ще одну цигарку.

— Угу. Напевне.

Макс знову харконув під ноги, показав голові язика.

— Не плюй на підлогу. Чорт тебе їби! — несподівано мене прорвало. — Що завелике? Га? Чого рячишся, мов придурок? Відповідай.

Макс з чмакотинням опустил голову Тоцького на мокрий поліетилен.

— Напевне, ящик, — тихо сказав. — Телік-то тридцятишестидюймовий. Цей гробаний телік. Він винуватий. Да!

Годинник на вежі видав температуру. В небі висіло кілька птахів. Нерухомість світу поєднає тебе зі смертю. А ще люди, які невідомо чого снують туди-сюди.

— Треба щось вирішувати.

На широчезному балконі зайцями бігали сонячні тіні.

— Телік на тридцять шість дюймів? — запитав я.

— Я не капелюшних справ майстер. — Макс довго зив оком через праве плече. У нього собачий погляд. Як у хорошого собаки. Нічого поганого. — Думай, ти у нас краще кип'ятиш черепушкою.

— Значить, так... Витягуй ковбаси...

— Шо-шо? Які ще, в хуя, ковбаси?

Годинник проквакав рекламний ролик. Макс відригнув.

— Ти ходив на «Любе»? — спитав Макс. — По-моєму, їхній той, основний, справжній мужик. Га? Як ти думаєш? — Потім вилупився на рекламу, де якась руда лахудра натягувала купальник. — Блядь, а я б їй вжарив. Га?

— Я тебе, ідіот, запитую: кишки повитягував?

Макс надув губи, він завжди надував їх, коли починав ворушити кеглями.

— Да? Ну да... Не помню...

Ми повернулися і стали вивантажувати ящика. Витягував усі ці причандали Макс, а я чекав, коли проб'є годинник. Макс якраз розкладав нутрощі Тоцького на підлозі, як двері у передпокої рипнули і почулися легкі, сомнамбулічні кроки. Макс роздявив рота, завмер. Наче пес, котрий хотів гавкнути, а побачивши лева, наклав під себе купу. Печінка Тоцького ляпнула разом з дверним замком. Тільки з'явилася голова, я зацідив кулаком. Потрапив під ліве око. Ми схилилися зі знанням діла над прибульцем.

— Баба, — сказав Макс.

— Угу...

Макс, висолопивши язика, зробив коло над жінкою в сріблястій сукні. Вона лежала на животі, витягнувши наперед руки. Макс відійшов до свого робочого місця. Став спиною. Я нахилився і повернув їй голову руками. Обличчя у неї було блідим, з чорними дугами брів. Жінка ще встигла бликнути на мене зеленими оксамитовими очима і відключилася. У неї все при собі. Не так як у тих бабів, що вроді б і все тіп-топ, а нема за що зачепитися. Але не на мій смак. Я люблю блондинок. Холодних та недоступних, а дивись, дає так, що срать просто хочеться від щастя. І очі в неї неймовірно красиві. Така як психоне, що такса тобі, — може і горлянку перегризти.

— Класна баба, да? — вирік Макс. І я вже почав підозрювати масінський бунт. З ним це раз на десять років трапляється. Кеглі починають працювати неправдоподібно швидко.

— Я не люблю таких, — сказав я. — Вона худа. Хіба що срака... Як у моделі...

Макс ще раз оббіг навколо тіла.

— Що з нею робити?..

Я витягнув мобілку, але не вмикав, а продовжував дивитися на жінку. Цікаво, подумалося, як вона виглядає в очах собаки, як за нею спостерігає риба, і, взагалі, що відчувають трухняві лахудри, коли бачать її задницю.

— Лу, — знову забекав Макс. — Лу, ти трахав у жопу бабу?

— Угу... — Я ще дивився то на її зад, то на мобілку, а Макс відступив до робочого місця і потягнув до себе потрухи Тоцького.

— Я придумав, — видав Макс пророчим голосом.

— Ну і...

— Я трахну її в очко.

— Ти ідіот.

— Не називай мене ідіотом. Ти трахав бабу в очко, а я ні. І не називай мене ідіотом... Ідіотом... А то, то, то...

— Що так, а? — піддрочив я його.

Макс присів і втупився у її задницю.

— Згрібай, сучара, ковбасу цього виблядка і неси до ванної! — почав заводитися я.

Але Макс уже оглух і онімів, і став навкарачки, і задирав уже бабі плаття.

— Бля. Ти тільки поглянь... На ці ноги... Як у броллера... Ти колись бачив таке... — Очі у Макса ворушилися як у скаженого бика. — Ух ти! Чорт... Ох!

Цей гунявий уже залазив на неї.

— От же... От же... Не пролазе... Очко як у целки...

Він встав, поплював на руки і прийнявся з не меншим азартом запихати свій хер в задницю новоспеченої подруги. Дамочка застогнала, дригнула ногою, здається, лівою.

— О! Півшишки загнав... О! Ще, манюся... Розслабся... О!

Дамочка прийшла в себе і запручалася. Макс професійно тріснув її тричі по черепку, здається, розбив, і продовжував працювати, хрюкаючи, пускаючи фонтани щасливої піни. Я набрав по мобільнику Мама. І як тільки вона озвалася, цей ублюдок кінчив, як кінь, завалився на бік, голосно бецнувши ялдою об підлогу. Мама відповіла не відразу. Мама пирхала, і я бачив перед собою порепане обличчя, вузькі монголоїдні очі, вірніше — одне. Друге у Ма було скляним.

— Лу, ти? Що трапилося? — запитала Мама.

— У нас проблема, Ма.

На тому кінці міста, десь під Ірпенем, я почув, як голосно сьорбнуло повітря.

— Ну...

— З'явилася його подруга.

— А він?

— Він кусками в ящику.

Сьорбнуло ще раз.

— Кусками?

— Макс трахає цю...

За трубкою хрюкнуло.

— Бісів відморозок. А той червоний ящик?

— Ми ще його не знайшли.

Тут я побачив птахів, дуже багато птахів, що аж темнів горизонт і тіні зникли у місті й над ним. Ноги стали такими легкими, що не змогли витримати тягар тіла. Я сів на стілець.

— Чого мовчиш, Лу?

Я продовжував мовчати і слухати у рурку хрипіння Мами. Жінка так і лишалася лежати із задраною сукнею, а Макс уже сидів. Він сказав, дивлячись на свою ялду:

— Блін. Ух ти! Глянь, він ще стирчить.

Я облизав губи, що в одну мить пошерхли. Мама сопіла на тому кінці світу.

— Він стоїть. У-у-у! Я її ще раз трахну? — Обличчя його якось просвітліло, хитро, як у веселого дебіла, зморщилося.

Макс дав шарабана ялді і сказав:

— Може, ми заберемо її з собою?

Мама закашляла на тому кінці дроту, а знадвору зашурхотіло. Деньок сьогодні видався ще той, як затхла вода в акваріумі, коли ще не взялася жабуринням. Світло плавало у повітрі мов сміття. Несподівано закрутило зуби, пломби в зубах, пеньки. Потім я знову побачив птахів. Таких птахів я зроду не здибував. Птахи висіли в цій небесній багнюці. І я бачив замість пір'я чавунного

кольору луску, бірюзові очі, метрову опаш розкиданих крил, і повітря, і туман, що обтікав крила. Хер зна шо...

— Не знаю, — тільки й відповів я.

— Що ти лепечеш, — заверещала Мама на тому кінці. — Найдіть ящик і вшивайтеся звідти.

— А дівчина?

Ящика ми не знайшли. Пляшки з кислотою Макс переплутав з оліфою, тому бренні рештки Тоцького він, як тяжкий гріх, тягнув на горбу. Мама наказала замочити Макса. Я йшов і важко дихав у спину Макс, намагаючись зщепити дві задачі — йти, а ще думати, як замочити Макса. Надворі випав легенький сніг, сутеніло, погода нагадувала швидше осінню, аніж зимову. Було багато дівчат. Це теж заважало думати. Макс зупинився і поставив ящик на сніг.

— Не зупиняйся, ідіоте, — визвірився я.

— Ти чого! Бери і сам неси.

— А хто поставив машину за чотири квартали?!

— Хіба це багато? — Макс підкурив «галуаз».

Я задумався, підраховуючи кілометраж. Нічого не виходило. Я метикував, як почати. Нарешті зважився.

— Мені тяжко зізнатися собі, але я люблю тебе, Макс, — видавив я з себе.

Макс піднімав ящика з Тоцьким. Він зупинився, роздявив рота, сапонував ротом повітря і гепнув тим ящиком об землю.

— Ти шо! Хочеш мене в жопу віддрючити!

Я стояв і мовчав. Шматки Тоцького повивалювалися на сніг. В помаранчевому освітленні вони виглядали як копчений бекон.

— Ти шо, підар? — Макс млином замахав руками. — Ти шо, за кого мене тримаєш?.. А може, тебе замочити, Лу? Я не люблю підарів, Лу!

ЗМІСТ

1. Оксамитові очі демона	5
2. Крила ангелів.	75
3. Альфа й омега	153